

SPIEGELMAN

LARS KEPLER BIJ UITGEVERIJ CARGO

Hypnose

Contract

Getuige

Slaap

Stalker

Playground

Jager

Lazarus

Lars Kepler

Spiegelman

Vertaald door Edith Sybesma

2020

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2020 Lars Kepler

Copyright Nederlandse vertaling © 2020 Edith Sybesma

Oorspronkelijke titel *Spiegelmannen*

Oorspronkelijke uitgever Albert Bonniers Förlag, Stockholm

Published in the Dutch language by arrangement with Storytellers Agency,
Stockholm, Sweden

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagillustratie © Hummingbird Advertising and Design AB

Foto auteur Ewa-Marie Rundquist

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 031 0641 0

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Door de vieze ramen van het klaslokaal ziet Eleonor dat de harde wind stof met zich meevoert over de weg, en bomen en struiken dwingt zich te buigen.

Het lijkt wel of er een rivier voor de school langs stroomt.

Troebel en zonder geluid.

De bel gaat en de leerlingen rapen hun boeken en schriften bij elkaar. Eleonor staat op en loopt met de anderen mee naar de garderobe.

Ze kijkt naar haar klasgenoot Jenny Lind, die voor haar kastje haar jas staat dicht te knopen.

Haar gezicht en blonde haar worden weerspiegeld in het geblutste stalen deurtje.

Jenny is mooi en anders. Ze heeft sprekende ogen, die Eleonor zenuwachtig maken en haar doen blozen.

Jenny is kunstzinnig, ze fotografeert en is de enige van de klas die boeken leest. Ze is vorige week zestien geworden en toen heeft Eleonor haar gefeliciteerd.

Niemand bemoeit zich met Eleonor, ze is niet knap genoeg, dat weet ze, ook al zou Jenny een serie portretfoto's van haar willen maken. Dat heeft ze gezegd toen ze een keer onder de douche stonden na de gymles.

Eleonor pakt haar spullen en loopt achter Jenny aan naar de uitgang.

De wind voert zand en bladeren van vorig jaar mee langs de witte gevel en over het schoolplein.

De lijn klappert snel tegen de vlaggenmast.

Jenny komt bij de fietsenstalling, blijft staan en roept iets, gebaart geïrriteerd en loopt dan door zonder haar fiets. Eleonor heeft de band lek gestoken, ze had gedacht dat ze Jenny thuis zou kunnen brengen met haar fiets en haar tas.

Ze zouden het weer over de portretfoto's hebben en zeggen dat zwart-witfoto's net lichtsculpturen zijn.

Ze roept haar fantasie een halt toe voordat ze bij de eerste zoen is. Eleonor loopt achter Jenny aan langs restaurant Backavallen.

Het terras is leeg, de witte parasols trillen in de wind.

Ze wil naast Jenny gaan lopen, maar dat durft ze niet.

Eleonor blijft zo'n tweehonderd meter achter haar op het voetpad, dat parallel loopt aan de Eriksbergsvägen.

De wolken jagen boven de sparrentoppen.

Jenny's blonde haar wappert in de wind en valt weer in haar gezicht door de windvlaag van een groene lijnbus.

De grond trilt als hij langsrijdt.

Ze laten de laatste bebouwing achter zich en komen langs het clubhuis van de scouting. Jenny steekt schuin over en loopt aan de andere kant verder.

De zon breekt door en de schaduwen van de wolken schieten over een weiland.

Jenny woont in een mooie villa in Forssjö, pal aan het water.

Eleonor heeft een keer meer dan een uur voor haar huis gestaan. Ze had Jenny's zoekgeraakte boek gevonden, dat ze zelf had verstoep, maar ze had niet durven aanbellen en het uiteindelijk in de brievenbus gestopt.

Jenny blijft onder de hangende elektriciteitsdraden staan om een sigaret op te steken en loopt dan weer door. De glimmende knopen onder aan haar ene mouw glinsteren in het licht.

Eleonor hoort het ronken van een zwaar voertuig achter zich.

De grond schudt als een vrachtwagen met een Pools kenteken haar op hoge snelheid passeert.

Het volgende moment piepen de remmen en de oplegger slin-

gert. De truck schiet met een scherpe bocht de berm in, rijdt dwars over het stukje gras heen het voetpad op, vlak achter Jenny, voordat de bestuurder het zware voertuig tot stilstand weet te brengen.

‘Verdomme!’ roept Jenny in de verte.

Er loopt water van het dak van de blauwe huif van de oplegger, het trekt een glimmend spoor door de viezigheid.

Het portier gaat open en de chauffeur klimt uit de cabine. Een zwarte leren jas met een vreemde grijze vlek spant om zijn brede rug.

Zijn krullende haar reikt bijna tot zijn schouders.

Met grote passen loopt hij op Jenny af.

De motor draait nog en de rook uit de verchromde uitlaten wordt in dunne streepjes naar buiten getrokken.

Eleonor blijft staan en ziet dat de chauffeur Jenny recht in het gezicht slaat.

Er zijn een paar spanbanden losgeraakt en een stuk van het dekzeil klappert in de wind, waardoor Eleonor Jenny niet meer kan zien.

‘Hallo?’ roept Eleonor en ze loopt door. ‘Wat doe je?’

Als het zeil weer terugzakt, ziet ze dat Jenny een paar meter voor de truck op het voetpad is gevallen.

Ze ligt op haar rug, ze tilt haar hoofd op en glimlacht verward met bloed tussen haar tanden.

De losse flap van het dekzeil klappert in de wind.

Eleonors benen trillen als ze de vochtige berm in stapt. Ze bedenkt dat ze de politie moet bellen en pakt haar telefoon, maar haar handen trillen zo dat ze hem tussen het onkruid laat vallen.

Eleonor bukt en vindt haar telefoon, kijkt op en ziet onder de truck door dat Jenny’s voeten trappelen als de bestuurder haar optilt.

Er toetert een auto als Eleonor de weg op stapt en naar de vrachtauto rent.

De spiegelende bril van de chauffeur glinstert in het zonlicht als

hij zijn bebloede handen afveegt aan zijn spijkerbroek en in de cabine klimt, het portier dichtslaat, de wagen in de versnelling zet en met het ene voorwiel nog op het voetpad begint te rijden. Het stof vliegt door de lucht als de truck over het droge stuk gras de weg op rijdt en snelheid maakt.

Eleonor blijft hijgend staan.

Jenny Lind is weg.

Een vertrapte sigaret en de tas met schoolboeken liggen nog op de grond.

Het zand stuift over de lege weg. Stofwolken jagen langs akkers en omheiningen. De wind zal zich eeuwig over de aarde blijven bewegen.

Jenny Lind ligt in een geteerd houten bootje op een donker meer.
De bodem onder haar kraakt op de rollende golven.

Ze wordt wakker omdat ze moet overgeven.

De vloer schommelt.

Haar schouders doen pijn, haar polsen branden.

Ze begrijpt dat ze zich in de vrachtwagen bevindt.

Ze is vastgebonden en er is tape over haar mond geplakt. Ze ligt op haar zij op de vloer met haar handen boven haar hoofd.

Ze kan niet goed zien, het lijkt wel of haar ogen nog slapen.

Flarden zonlicht dringen door het zeildoek heen.

Ze knippert met haar ogen en haar gezichtsveld wordt één draderige warboel.

Ze is ontzettend misselijk en heeft barstende hoofdpijn.

De enorme banden dreunen over het asfalt onder haar.

Haar handen zitten met kabelbinders vast aan een van de dragers van de huif.

Jenny probeert te begrijpen wat er is gebeurd. Ze is tegen de grond geslagen en heeft een koude lap over haar mond en neus gekregen.

Ze wordt overspoeld door angst.

Ze kijkt naar beneden en ziet dat haar jurk omhoog is gegleden naar haar middel, maar ze heeft haar panty nog aan.

De vrachtwagen rijdt snel over een rechte weg, de motor houdt een gelijkmatig toerental aan.

Jenny zoekt wanhopig naar een logische verklaring, een aanleiding tot een misverstand, maar begrijpt eigenlijk al wat er aan de hand is.

Ze bevindt zich op dit moment in de situatie waar iedereen doods- bang voor is, een situatie die je in horrorfilms ziet, maar die in het echte leven niet mag voorkomen.

Ze had haar fiets bij school laten staan en was gaan lopen, ze deed net of ze niet doorhad dat Eleonor achter haar aan liep, toen de grote truck vlak achter haar het voetpad op draaide.

De klap in haar gezicht kwam zo onverwacht dat ze geen tijd had om te reageren, en voordat ze kon opstaan kreeg ze een natte lap in haar gezicht.

Ze heeft geen idee hoelang ze bewusteloos is geweest.

Haar handen zijn koud door een slechte doorbloeding.

Haar hoofd tolt en ze ziet even helemaal niets.

Ze legt haar wang op de grond.

Ze probeert rustig adem te halen, ze mag niet overgeven zolang er tape over haar mond zit.

In een kier naast de klep van de laadbak zit een gedroogde vis- senkop. De lucht in de oplegger is verzadigd van een zoete stank.

Jenny tilt haar hoofd nog eens op, knippert met haar ogen en ziet een metalen kast met een hangslot en twee grote plastic bakken vooraan in de oplegger. De bakken zijn met dikke riemen vastge- sjord en de vloer eromheen is nat.

Ze probeert zich te herinneren wat vrouwen die aan een serie- moordenaar zijn ontkomen hebben gezegd over weerstand bieden of een band smeden door over orchideeën te praten.

Pogingen om te schreeuwen door de tape heen zijn zinloos, nie- mand zou haar horen, op de chauffeur na misschien.

Ze moet juist stil zijn, het is beter als hij niet weet dat ze wakker is.

Ze schuift omhoog, spant haar lichaam en gaat met haar hoofd naar haar handen.

De aanhanger slingert en haar maag draait zich om.

Haar mond vult zich met braaksel.

Haar spieren trillen.

De kabelbinder snijdt in haar huid.

Met dode vingers weet ze de rand van het stuk tape te pakken te krijgen en ze trekt het van haar mond. Ze spuugt, laat zich op haar zij zakken en probeert zachtjes te hoesten.

Het goede op de lap heeft iets met haar gezichtsvermogen gedaan.

Als ze naar het stalen geraamte kijkt dat de huif draagt, is het net alsof ze door een jutezak heen kijkt.

De dragers lopen recht omhoog naar het dak, maken een hoek van negentig graden, lopen onder het dak door naar de andere kant en gaan daar weer naar beneden.

Een soort dakgebint dat aan de zijkanten door horizontale latten bijeen wordt gehouden.

Ze knippert met haar ogen, probeert haar blik scherp te stellen en ziet dat aan de ene kant van de oplegger het frame open is – daar is het zeil verstevigd met vijf insteeklatten.

Jenny begrijpt de bedoeling: dat gedeelte van de huif kan worden opgerold bij het laden en lossen.

Als ze met haar gebonden handen de stalen boog via het dak naar de andere kant kan volgen, kan ze misschien de huif openmaken en om hulp roepen, of de aandacht van een automobilist trekken.

Ze probeert de kabelbinder langs de paal te trekken, maar blijft meteen steken.

Het scherpe plastic snijdt in haar huid.

De vrachtwagen schuift een baan op. Jenny slingert heen en weer en stoot haar hoofd tegen de paal.

Ze gaat weer zitten, slikt een paar keer en denkt aan het ontbijt van vanmorgen met geroosterd brood en marmelade. Haar moeder was een verhaal begonnen over haar tante, bij wie de dag ervoor vier stents in de kransslagader waren geplaatst.

Jenny's telefoon lag op tafel, naast haar theekopje. Ze had het geluid niet aanstaan, maar toch was haar blik naar de berichten op het scherm getrokken.

Haar vader was boos geworden omdat hij het als onverschilligheid opvatte dat ze op haar telefoon zat te kijken en zij was boos geworden over zo veel oneerlijkheid.

‘Waarom moet je mij de hele tijd hebben? Wat heb ik gedaan? Je bent gewoon ontevreden over je eigen leven,’ schreeuwde ze en ze liep de keuken uit.

De vloer helt; de vrachtwagen mindert vaart en rijdt in een lagere versnelling heuvelop.

Zonlicht komt schoksgewijs door het zeildoek heen en laat de vieze vloer glimmen.

Tussen de kluiten droge aarde en zwarte bladeren ligt een voortand.

Jenny’s aderen vullen zich met adrenaline.

Haar blik gaat gejaagd rond.

Op slechts een meter afstand ziet ze twee afgebroken nagels met rode lak. Er is bloed langs een paal gelopen, aan een bout in de klep zitten haren.

‘O god, o god, o god,’ mompelt Jenny en ze gaat op haar knieën zitten.

Ze zit stil, zorgt dat er geen druk staat op de kabelbinder om haar handen en voelt het bloed met duizenden prikjes terugstromen naar haar vingers.

Ze trilt over haar hele lichaam, probeert de kabelbinder weer omhoog te trekken, maar hij zit vast.

‘Dit gaat lukken,’ fluistert ze.

Ze moet logisch blijven denken, ze mag niet in paniek raken.

Ze wiebelt een beetje met haar handen, trekt de binder naar de zijkant en begrijpt dat ze zich langs de onderste lat naar voren kan verplaatsen.

Ze ademt veel te snel wanneer ze zich langs oneffenheden wurmt en het voorste deel van de oplegger bereikt, ze pakt de lat met beide handen vast en trekt, maar hij zit aan de voorste paal vast gelast en er is geen beweging in te krijgen.

Ze kijkt naar de metalen kast – het hangslot is open en schommelt aan zijn beugel.

De misselijkheid komt weer opzetten, maar ze heeft geen tijd te verliezen, de rit kan elk moment afgelopen zijn.

Ze leunt zo ver mogelijk weg van de zijkant, strekt haar armen, spant ze maximaal en bereikt met haar mond het hangslot. Voorzichtig tilt ze het op en neemt het mee, ze zakt op haar knieën en laat het slot op haar bovenbenen vallen, spreidt dan voorzichtig haar benen en laat het geluidloos op de vloer glijden.

De zware vrachtauto draait en de deur van de kast zwaait open.

De stalen kast zit vol met kwasten, potten, tangen, beugelzagen, messen, scharen, schoonmaakmiddelen en lappen.

Haar hart gaat sneller slaan, het dreunt in haar hoofd.

Het geluid van de motor verandert en de vrachtauto mindert vaart.

Jenny staat weer op, strekt zich zijwaarts uit, houdt met haar hoofd de deur tegen en ziet op een plank tussen twee blikken verf een mes met een vies plastic heft.

‘Lieve God, red me, lieve God,’ fluistert ze.

De vrachtwagen maakt een scherpe bocht en de metalen deur slaat zo hard tegen haar hoofd dat ze een paar seconden buiten bewustzijn raakt en op haar knieën valt.

Ze geeft over en gaat weer staan, ze ziet dat er bloed van haar polsen op de vuile vloer druppelt.

Ze leunt naar voren, gaat met haar mond naar het heft van het mes en net als ze het te pakken heeft, komt de combinatie sissend tot stilstand.

Er klinkt een schrapend geluid als ze het mes van de plank trekt.

Voorzichtig brengt ze het roestige lemmet met haar mond tussen haar handen, oefent zo veel mogelijk druk uit op het dikke plastic en begint te zagen.

Jenny heeft het roestige mes in haar mond en probeert de kabelbinder om haar polsen door te snijden. Als ze ziet dat het lemmet een klein sneetje heeft gemaakt in het witte plastic, bijt ze nog harder in het heft en zet extra druk.

Ze denkt aan haar vader. Aan zijn verdrietige gezicht toen ze vanochtend tegen hem schreeuwde, het bekraste glas van zijn horloge, de hulpeloze gebaren van zijn handen.

Ze gaat door met zagen, ook al begint haar mond heel erg zeer te doen.

Er loopt speeksel over het heft van het mes.

Ze wordt duizelig en wil het al bijna opgeven als er iets knapt. Het lemmet is door de kabelbinder heen gegaan.

Ze valt trillend op haar heup en hoort het mes rammelend over de vloer schuiven. Ze komt weer overeind, vindt het mes, gaat naar de rechterkant van de oplegger en luistert.

Ze hoort niets.

Ze moet snel zijn, maar haar handen trillen zo, dat het haar niet meteen lukt om het mes door het zeildoek te steken.

Even klinkt er een brommend geluid.

Jenny pakt het mes anders vast en zet voorzichtig een verticale snee in de huid, vlak naast de voorste paal, ze maakt een kier van een paar centimeter en kijkt naar buiten.

Ze zijn gestopt bij een onbemand tankstation voor vrachtwagens. De grond ligt bezaaid met pizzadozen, vette lappen en condooms.

Haar hart slaat zo heftig dat ze moeite heeft met ademen.

Er zijn geen mensen of andere auto's te zien.

De wind trekt een kartonnen bekertje mee over het asfalt.

Haar maag speelt op, maar ze weet de braakreflex tegen te houden en slikt heftig.

Het zweet loopt over haar rug.

Met trillende handen maakt ze een horizontale snee in het zeildoek, vlak boven een insteeklat. Ze moet eruit springen, het bos in rennen en zich verstoppen, bedenkt ze.

Er klinken zware voetstappen en gerammel van metaal.

Haar zicht wordt weer wazig.

Ze klimt naar buiten, staat op de rand van de laadbak, ze voelt de wind in haar gezicht, ze houdt zich vast aan het zeildoek, wankelt en laat het mes vallen. Als ze naar de grond kijkt, is het net of de hele vrachtwagen omkiept.

Ze voelt het branden in haar enkel als ze op de grond neerkomt, ze zet een stap en weet op de been te blijven.

Ze is zo duizelig dat ze niet recht kan lopen.

Elke beweging die ze maakt genereert een grote tegenbeweging in haar hersenen.

De dieselpomp dreunt pulserend.

Jenny knippert met haar ogen en wil net doorlopen, als er een grote gestalte om de oplegger heen komt en haar ziet. Ze blijft staan, stapt wankelend achteruit en voelt dat ze weer moet overgeven.

Ze duikt weg onder de modderige koppelschotel tussen de oplegger en de vrachtwagen en ziet de gestalte snel de andere kant op lopen.

Haar gedachten schieten alle kanten op – ze moet zich verstoppen.

Ze komt op trillende benen omhoog en begrijpt dat ze de chauffeur niet voor zal kunnen blijven als ze naar het bos toe rent.

Ze weet niet waar hij nu is.

Haar harts slag dreunt in haar oren.

Ze moet terug naar de grote weg om daar een auto aan te houden.

De grond schommelt en kronkelt, de bomen zwiepen voorbij, het gele gras in de berm trilt in de harde wind.

De chauffeur is nergens te zien. Hij kan om de vrachtwagen heen zijn gelopen of zich achter de rij grote banden hebben verstoppt.

Ze krijgt kramp in haar maag.

Ze kijkt alle kanten op, houdt zich vast aan de klep, knippert stevig met haar ogen en probeert te zien waar de oprit naar de snelweg is.

Er klinkt een sloffend geluid.

Ze moet vluchten, zich verstoppen.

Met knikkende knieën loopt ze achteruit langs de oplegger, ze ziet een paar vuilcontainers, een informatiebord en een pad dat het bos in leidt.

Vlak bij haar klinken dreunende motorgeluiden.

Ze kijkt naar het asfalt, probeert zich te vermannen en bedenkt dat ze om hulp moet roepen, als ze schaduwen ziet bewegen naast haar heen.

Een grote hand grijpt haar enkel vast en trekt haar omver. Ze valt op haar heup en het kraakt in haar nek als haar schouder de grond raakt. De chauffeur zit onder de oplegger en trekt haar naar zich toe. Ze probeert zich vast te houden aan een band, rolt op haar rug en schopt met haar vrije been, ze raakt de wielophanging en de vering, haalt haar enkel open, komt los en kruipt onder de oplegger uit.

Ze staat op, het hele landschap helt naar opzij, ze slikt het braaksel weg, hoort snelle bonzen en voetstappen, waarschijnlijk van de chauffeur, die om de oplegger heen rent.

Wankelend beweegt ze zich voort, ze duikt onder de slang van de benzinepomp door, loopt zo snel als ze kan naar de bosrand, kijkt om zich heen en botst tegen iemand op.

‘Hé, wat moet dat?’

Het is een politieman, die in het hoge gras staat te plassen. Ze pakt zijn jas vast, valt bijna en trekt hem mee.

‘Help me...’

Ze laat hem los en wankelt.

‘Aan de kant,’ zegt hij.

Ze slikt en probeert zijn jas weer vast te pakken. Hij duwt haar weg en ze struikelt het gras in, zakt op haar knieën en vangt zich met beide handen op.

‘Alstublieft,’ zegt ze hijgend, waarna ze overgeeft.

De grond schommelt en ze valt op haar zij, ze kijkt door het gras naar de politiemotor en ziet een beweging in de glimmende uitlaat.

Het is de vrachtwagenchauffeur die met grote passen nadert. Ze draait haar hoofd en ziet de smoezelige spijkerbroek en de leren jas als door bekrast glas.

‘Help me,’ zegt ze nog eens en ze doet haar best om de krampen te onderdrukken.

Ze probeert op te staan, maar geeft opnieuw over en hoort hen praten terwijl ze in het gras spuugt. De ene stem zegt ‘ze is mijn dochter’ en vertelt dat het niet de eerste keer is dat ze van huis is weggelopen en alcohol heeft gedronken.

Er komt weer een oprisping en ze krijgt gal in haar mond, ze hoest en probeert iets te zeggen, maar geeft weer over.

‘Wat kun je eraan doen? Dreigen haar telefoon in beslag te nemen?’

‘Ik ken dat,’ zegt de politieman lachend.

‘Nou, meisje,’ zegt de chauffeur en hij klopt haar op de rug. ‘Gooi het er allemaal maar uit, dan voel je je zo weer beter.’

‘Hoe oud is ze?’ vraagt de politieman.

‘Zeventien. Dus over een jaar mag ze het allemaal zelf bepalen. Maar als ze naar mij luisterde, zou ze haar school afmaken om niet op de vrachtwagen terecht te komen.’

‘Alstublieft,’ fluistert Jenny en ze veegt slijmerig braaksel van haar mond.

‘Mag ze niet een nachtje de cel in?’ vraagt de chauffeur.

‘Niet als ze zeventien is,’ zegt de agent en hij beantwoordt een oproep via zijn portofoon.

‘Niet weggaan,’ zegt Jenny hoestend.

De agent loopt zonder haast naar de motorfiets, terwijl hij het gesprek met de alarmcentrale beëindigt.

Vlakbij krast een kraai.

Het hoge gras buigt in de wind en Jenny ziet dat de agent zijn helm opzet en zijn handschoenen aantrekt. Ze weet dat ze moet opstaan en duwt haar handen tegen de grond. Van duizeligheid valt ze bijna om, maar ze houdt vol en komt op haar knieën te zitten.

De politieman stapt op de motor en start hem. Ze probeert hem te roepen, maar hij hoort haar niet.

De grote kraai stijgt klapwiekend op als de agent de motor in de versnelling zet en wegrijdt.

Jenny zakt weer in het gras. De steentjes op het asfalt knerpen onder de zware banden als de agent verdwijnt.

Pamela houdt van de losse ijskristallen die ontstaan als de sneeuw op de piste begint te smelten. De ski's snijden er met een bijna beangstigende scherpte doorheen.

Haar dochter Alice en zij gebruiken zonnebrandcrème, maar ze hebben toch een kleurtje gekregen. Martin is verbrand op z'n neus en onder zijn ogen.

Toen ze eerder vandaag op het terras van Toppstugan zaten te lunchen, was het zo warm in de zon dat Pamela en Alice hun jas hadden uitgetrokken en alleen in hun onderhemd zaten.

Ze hebben alle drie zo veel spierpijn in hun bovenbenen gekregen, dat ze hebben besloten morgen een dag niet te skiën.

Alice en Martin gaan in plaats daarvan vissen op ridderforel, terwijl Pamela naar de spa van het hotel zal gaan.

Toen Pamela negentien was, reisde ze met haar vriend Dennis door Australië. In een bar ontmoette ze Greg, met wie ze in een bungalow vrijde. Pas toen ze alweer terug was in Zweden, ontdekte ze dat ze zwanger was.

Pamela stuurde een brief naar de kroeg in Port Douglas, ter attentie van Greg met de zeeblauwe ogen. Hij antwoordde haar een maand later dat hij een relatie had en dat hij bereid was te betalen voor de abortus.

De bevalling was zwaar en eindigde met een spoedkeizersnee. Ze overleefde het en haar dochtertje ook, maar aangezien de artsen het voor Pamela niet raadzaam vonden om meer kinderen te krijgen, liet ze een spiraaltje plaatsen. Dennis was de hele tijd bij haar, hij steunde haar en wist haar over te halen om haar droom te volgen en architectuur te studeren.

Na een studie van vijf jaar kreeg Pamela bijna meteen een baan bij een klein bureau in Stockholm en toen ze een villa op Lidingö tekende, ontmoette ze Martin.

Martin werkte als opzichter voor de opdrachtgever, hij reisde het land door en met zijn felle blik en zijn lange haar zag hij eruit als een coole rockster.

Ze zoenden elkaar voor het eerst op een feest bij Dennis thuis, ze gingen samenwonen toen Alice zes was en trouwden twee jaar later. Nu is Alice zestien.

Het is al acht uur en donker achter de ramen van de hotelsuite. Ze hebben roomservice gebeld en Pamela ruimt snel wat rondslingerende shirts en sokken op voordat het eten komt.

Martin staat onder de douche ‘Riders on the Storm’ te zingen.

Ze zijn van plan voor de tv te eten, een fles champagne open te trekken als Alice slaapt, de deur op slot te doen en seks te hebben.

Pamela hangt de kleren van haar dochter over haar arm en loopt haar slaapkamer binnen.

Alice zit in haar ondergoed op het bed, met de telefoon in haar hand. Ze lijkt op Pamela toen ze jong was, ze heeft dezelfde ogen, dezelfde dikke kastanjebruine krullen.

‘De nummerplaten van de vrachtwagen waren gestolen,’ zegt ze en ze kijkt op van haar mobiel.

Twee weken geleden begonnen de media verslag te doen van een verdwijning in Katrineholm. Een meisje van Alice’ leeftijd was mishandeld en ontvoerd.

Ze heet Jenny Lind, net als de legendarische operazangeres.

Het lijkt wel of heel Zweden naar haar en naar de Poolse truck heeft helpen zoeken.

De politie heeft een oproep aan het publiek gedaan en er zijn heel veel tips binnengekomen, maar tot nu toe is er geen spoor van het meisje gevonden.

Pamela loopt terug naar de gemeenschappelijke kamer, ze schudt de kussens van de bank op en raapt de afstandsbediening van de vloer.

De duisternis duwt tegen de ramen.

Ze schrikt als er op de deur wordt geklopt.

Net als ze wil opendoen, komt Martin zingend en lachend de badkamer uit. Hij is poedelnaakt en heeft de handdoek om zijn natte haar gewikkeld.

Ze duwt hem de badkamer weer in, waar hij doorgaat met zingen, en laat dan de vrouw met het serveerwagentje binnen.

Pamela kijkt op haar telefoon om iets te doen te hebben terwijl de vrouw de tafel dekt. Ze zal zich wel verbazen over het gezang in de badkamer.

‘Verder gaat het goed met hem, echt waar,’ grapt ze.

De vrouw beantwoordt haar glimlach niet, overhandigt haar alleen de rekening op een zilveren presenteerblaadje en vraagt Pamela het totaal op te schrijven en haar handtekening te zetten.

Als de vrouw weg is, roept ze naar Martin dat hij uit de badkamer mag komen, ze waarschuwt Alice en dan gaan ze alle drie met hun bord en hun glas op het kingsize bed zitten.

Onder het eten kijken ze naar een pas uitgekomen horrorfilm.

Een uur later slapen Pamela en Martin.

Als de film afgelopen is, zet Alice de tv uit, pakt de bril van Pamela’s neus, ruimt borden en glazen op, doet de lampen uit en poetst haar tanden. Daarna gaat ze naar haar eigen kamer.

Het wordt stil in het stadje in het dal. Ergens na drieën is het noorderlicht aan de hemel te zien, als zilverblauwe boomstammen in een verbrand landschap.

Pamela schrikt wakker van een snikkend jongetje. Het hoge huilgeluid stopt voordat ze doorheeft waar ze is.

Ze blijft doodstil liggen in het donker en denkt aan Martins nachtmerries.

Het huilen kwam bij het raam naast het bed vandaan.

Toen ze net iets had met Martin, had hij vaak nachtmerries over dode jongetjes.

Pamela vond het ontroerend dat een volwassen man kon toegeven dat hij bang was voor spoken.

Ze herinnert zich dat hij op een nacht gillend wakker was geworden.

Ze gingen in de keuken kamillethee zitten drinken. Haar nek-haren gingen rechtovereind staan toen hij een spook in detail beschreef.

Het jongetje had een grauw gezicht en zijn haar was gekamd met bedorven bloed, zijn neus was gebroken en zijn ene oog hing uit de kas.

Er klinkt weer een snik.

Pamela is klaarwakker en draait voorzichtig haar hoofd.

De radiator ruist onder het raam en door de opstijgende warme lucht gaat het gordijn bol staan. Het lijkt wel of er een kind achter verstopt staat, dat zijn gezicht tegen de stof duwt.

Ze zou Martin wakker willen maken, maar durft niet te praten.

Het hoge huiltje is weer te horen, vlak naast het bed, bij de vloer.

Haar hart bonst en ze tast met haar hand naar Martin in het donker, maar daar ligt niemand, het laken is koel.

Ze trekt haar voeten op en kruipt in elkaar, opeens heeft ze het idee dat het huilen rond het bed haar kant op beweegt, waarna het weer abrupt stopt.

Voorzichtig steekt ze haar hand uit naar de lamp op het nachtkastje. Ze kan haar eigen hand niet zien in het donker.

De lamp lijkt verder weg dan gisteravond.

Ze luistert ingespannen of ze iets hoort bewegen, ze tast met haar hand, vindt de voet van de lamp en volgt het snoer naar beneden.

Net als ze met haar vingers bij de schakelaar is en de lamp aanknipt, klinkt het huilen weer bij het raam.

Pamela knippert met haar ogen tegen het plotselinge licht, zet haar bril op, stapt uit bed en ziet Martin in zijn pyjamabroek op de grond liggen.

Hij heeft een nare droom en zijn wangen zijn nat van de tranen. Ze laat zich op haar knieën naast hem zakken en legt een hand op zijn schouder.

‘Schat,’ zegt ze zacht. ‘Schat, je bent...’

Martin geeft een gil en kijkt haar met grote ogen aan.

Hij knippert verward met zijn ogen, kijkt om zich heen door de kamer en daarna weer naar haar. Zijn mond beweegt, maar er komen geen woorden uit.

‘Je bent uit bed gevallen,’ zegt ze.

Hij gaat met zijn rug tegen de muur zitten, veegt zijn mond af en staart voor zich uit.

‘Wat droomde je eigenlijk?’ vraagt ze.

‘Dat weet ik niet,’ fluistert hij.

‘Had je een nachtmerrie?’

‘Ik weet het niet, mijn hart gaat als een razende tekeer,’ zegt hij en hij kruipt weer in bed.

Ze gaat op haar zij liggen en pakt zijn hand vast.

‘Enge films zijn niet goed voor je,’ zegt ze.

‘Nee,’ zegt hij en hij kijkt haar glimlachend aan.

‘Maar je weet dat het nep is,’ zegt ze.

‘Echt waar?’

‘Het is geen echt bloed, het is ketchup,’ grapt ze en ze geeft een kneepje in zijn wang.

Ze knipt het licht uit en trekt hem naar zich toe. Ze vrijen zo stil-
letjes mogelijk en vallen daarna ineengestremeld in slaap.

Na het ontbijt ligt Pamela in bed de kranten te lezen op haar iPad, terwijl Martin en Alice zich klaarmaken voor hun uitje.

De zon schijnt op de ijspegels voor de ramen, die al aan het druppelen zijn.

Martin is gek op ijsvissen, hij wil al tijden niets liever dan op zijn buik op het ijs gaan liggen, het licht afschermen, door het gat in het water kijken en de grote ridderforellen zien naderen.

De receptionist van het hotel had het Kallsjön, een meer in het stroomgebied van de Indalsälven, aanbevolen. Het is visrijk, goed bereikbaar met de auto en toch heel rustig.

Alice zet de zware rugzak bij de deur neer, hangt de ijsprikkers om haar nek en trekt haar schoenen aan.

‘Ik begin spijt te krijgen,’ zegt ze als ze weer rechtop staat. ‘Een massage en een facial klinken best goed.’

‘Ik zal van elke seconde genieten,’ zegt Pamela glimlachend vanaf het bed. ‘Ik ga...’

‘Hou op,’ valt Alice haar in de rede.

‘Zwemmen, in de sauna, een manicure...’

‘Alsjeblieft, ik wil het niet horen.’

Pamela slaat haar ochtendjas om zich heen, loopt naar Alice toe en knuffelt haar stevig. Ze geeft Martin een zoen en wenst hun een slechte vangst, want dat hoort zo, heeft ze begrepen.

‘Blijf niet te lang weg en wees voorzichtig,’ zegt ze.

‘Geniet van de eenzaamheid,’ zegt hij met een glimlach.

Alice’ huid is bijna doorschijnend en er komen roodbruine krullen onder haar muts vandaan.